

דבר העורך

ידועה ומפורסמת שאלתו של מרן הבית יוסף (ר' יוסף קארו) ששאל: מדוע אנו מדליקים נרות שמונה ימים? הרי הנס נעשה רק שבעה ימים משום שהשמן שמצאו היה מספיק ליום אחד, ואם כן, הנס נעשה רק בשבעה הימים שלאחר מכן, והיינו צריכים לחגוג רק שבעה ולא שמונה!?

- ניתנו תשובות רבות לשאלה זו, ונציג את חלקן:
- א.** עצם מציאת פח השמן הוא נס בפני עצמו, וביחד עם השבע האחרים יוצא שמונה.
 - ב.** היום הראשון נקבע לזכר הנצחון, ושבעה הימים לזכר פח השמן.
 - ג.** ביום הראשון חלקו את פח השמן לשמונה חלקים שידלק בכל יום מעט, נעשה נס- ודלקו כל הלילה.
 - ד.** שמו פתילות דקות מאד שישאבו מעט שמן ויהיה אור דל, ועל ידי הנס היה אור גדול ורגיל.

צריכים אנו לקחת מוסר השכל מנרות השמן – כמו שטבעו של השמן להמשך אחר הפתילה, אף שבסופו להשרף באש הבערת- כך האדם צריך להמשך אחר בוראו, גם אם **נראה לו** שבכך יגרם לו הפסד ממון בעסקיו שעל ידי שהוא עוסק בתורה ובתפילה לא יהיה לו זמן להתעסק כראוי בענייני פרנסה, אך באמת לא כך הדבר, כי ההולך בדרכי ה'- רק טוב יהיה מנת חלקו, וישים מבטחו ב-ה'.
"והבוטח ב-ה' חסד יסובבנו".

ה' יזכנו לאור גדול זה ולא רק בחנוכה, אמן.

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	יציאת ש"ק	כניסת ש"ק
ירושלים: 17: 53	17: 15	16: 00
תל אביב: 17: 48	17: 16	16: 15
חיפה: 17: 46	17: 14	16: 03
באר שבע: 17: 50	17: 18	16: 16

כתובת המערכת: אבני החושן 31 מודיעין
 מיקוד: 71700 טל': 050-3022212
 דוא"ל: tiferet_tzadik@walla.com

ניתן לקבל הגליון מידי שבוע גם בדוא"ל
 נא לשמור על קדושת הגליון, הגליון טעון גניזה!
נא לא לקרוא בזמן התפילה!

דבר ראש הישיבה

על פרשת השבוע

בפרשתינו מובא על יוסף הצדיק שהיה בן שבע עשרה שנה, והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו. מוהר"ן"ת באר (בהלכות השכמת הבוקר ד), שיוסף היה ה"ממשיך" של יעקב, וכמו שיעקב היה מגייר גרים (כמובא בראשית רבה פרשה פד), אף יוסף הצדיק הלך בעקבותיו והיה מגייר גרים, וקירב דווקא את הרחוקים שהם בבחינת "בני השפחות", וזה מה שפירש רש"י: "והוא נער" – עושה מעשה נערות, כי הצדיק האמת בעוצם חכמתו מוריד את עצמו אליהם כל כך, עד שנדמה כאילו עושה מעשה נערות- שמדבר עמהם שיחת חולין, אוכל ושותה עמהם, ולפעמים מטייל ומשחק עמהם, וכל כוונתו כדי לקרבם על ידי זה ל-ה' יתברך. ולכן יעקב אבינו אהב את יוסף מכל בניו, שאהב אותו בשביל זה מאד, כי גם יעקב חפץ בזה לרחם על הכל, ולעשות תחבולות לקרב הבריות.

ובזה מבוארת המחלוקת (במס' שבת דף כא) בין בית שמאי ובית הלל, לעניין סדר הדלקת נרות חנוכה – בית שמאי אומרים **פוחת והולך**, שביום הראשון מדליק שמונה וכיום השני מדליק שבעה, עד שביום השמיני מדליק נר אחד. ולפי בית הלל, **מוסיף והולך**, שביום הראשון מדליק אחד, עד שביום האחרון מדליק שמונה נרות. כי שמאי היה קפדן, ולכן מאן לקרב מי שאינו ראוי שיקרבו אותו לקדושה מחמת מעשיו הרעים. לעומת זאת, הלל, מחמת ענוונותו הסכים לקרב גם מי שאינו ראוי (כמובא במעשה במס' שבת דף ל/לא), ובית שמאי סברו כסברת שמאי, שדווקא בגלל שהאור של חנוכה מתגבר בכל יום יותר מחברו, לכן צריך להיות **פוחת והולך**, לצמצם את האור יותר ויותר שלא יהנו ממנו מי שאינם ראויים. אבל בית הלל, שהם מתלמידי הלל, שהיה עוסק לקרב את הרחוקים מאד, על כן הם סברו, שיהיה מוסיף והולך, כי אדרבא, כמה שהאור מאיר יותר בחנוכה, בכל יום נוסף על חברו, על כן צריך להיות **מוסיף והולך**, להאיר אור זה יותר ויותר באחרים, אפילו שהם רחוקים מהקדושה ביותר!

ה' יתברך חפץ חסד הוא, ורוצה שהצדיקים ירחמו על ישראל תמיד, ויקרבו אותם אפילו אם הם כמו שהם. ואפילו אם הוא עצמו יתברך בכעס גדול על מעשיהם מחמת מעשיהם הרעים, הוא רוצה שהצדיקים יתפללו עליהם ויקרבו. כי ה' יתברך רוצה שימליצו טוב על ישראל, וירחמו על ישראל אפילו על הגרועים, לקרב את כולם אליו יתברך. וזה האור הגדול שמאיר בחנוכה, למטה מעשרה טפחים [במקומות הנמוכים], וברשות הרבים [שמרמז למקומות החיצונים], גם שם מאיר אור גדול ונפלא להתקרב ל-ה' יתברך.

יה"ר שנוכה ללכת בדרך הצדיקים האמיתיים, לקרב הכל ל-ה' יתברך, ונזכה לגאולה שלימה, אמן.

תאריכי פטירת הצדיקים

כסלו

- כ"ה- ר' יעקב עטלינגר, ר' אברהם הררי רפול
- כ"ו- ר' אברהם בן דוד (הראב"ד), ר' שאול קצין
- כ"ז- ר' חיים מצרנוביץ (באר מים חיים)
- כ"ח- ר' אברהם ב"ר דוד מאג'ר, ר' שלמה משה סווין
- כ"ט- ר' אברהם בכר שמואל מיוחס, ר' יוסף שעיו

דברי הרב ארז משה דורון שליט"א

אפילו אור קטן, בחושך הגדול של הגלות, אפילו כמעט בלי הכנה לקבלו, ואפילו במקום הטומאה ממש, יכול להתרחש לו נס, ואורו יתפשט וילך, עד שמונה ימים, עד שיקיף את כל הזמן. אלא מאי? לפחות את האור הקטן הזה – מוכרחים להדליק. משהו, אפילו מעט, חייבים לעשות. למרות העלטה הכבדה, ואולי דווקא בגללה, אין דורשים מאיתנו, בדור שערב הגאולה, עבודות קשות ומפרכות. עלינו רק להדליק נר בחושך, לעשות השתדלות קטנה וכנה, והקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו כבר ירד אלינו, ובדרך נס יעצים את נקודת האור הקטנה שלנו לנהרה גדולה ואדירה. "פתחו לי פתח כחודה של מחט – ואני פותח לכם פתחים שיהיו עגלות וקרונות נכנסות" (מדרש רבה, שיר השירים ה ג), קורא אלינו מי שאמר 'והיה העולם'. כל רצון טוב, כל נכונות אמיתית להתעלות רוחנית – הינם נרות המאירים באפלה. אבל בשביל להדליק אותם – אנחנו צריכים להאמין ש"קצת זה גם טוב".

המקום שנצטוונו להדליק בו את נרות החנוכה, מרמז לנו על עצמת האור המתגלה בהם: "מניחו [את הנר] למעלה משלושה טפחים [מעל הארץ, כשלושים ס"מ] ומצווה להניחו למטה מעשרים טפחים" [כמטר]. מורה ההלכה (קיצור ש"ע קלט ח). נרות שבת וחג אנו מניחים במקום גבוה, שאורם יתפשט מלמעלה ויאיר את הכל. אך שונה הדבר בנרות חנוכה, שכן אמרו חכמינו ז"ל (מס' סוכה דף ה): "לעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה", דהיינו שבמקום כה קרוב לארץ אין התגלות אלקות. היום, בחנוכה, מתגלה האור אפילו שם! כתב ר' נתן (ליקוטי הלכות, חנוכה ו א): "להורות – שדווקא למטה מעשרה טפחים, מקום אחיזת הסטרא אחרא, גם שם יכולים למצוא הפתח להתקרב אל הקדושה... ויכולים להתקרב אל ה' יתברך בכל מקום, אפילו למטה מעשרה טפחים, שאין שם השראת השכינה".

(למעלה מן הזמן)

פניני הזהר לשבת קודש

צריכים ישראל לעשות שינוי בשבת קודש מימות השבוע - שינוי מקום, שינוי השם, ושינוי מעשה, שלא יכנס האויב שהוא הס"מ. אם זוכים לשמור שבת, צריך לשנות מימות החול בלבוש ובמאכלים, שאם היה רגיל לאכול שתי סעודות בימי החול - בשבת יאכל שלוש. ובהכל צריך לעשות תוספת, אם רגיל בחול לאכול לחם ויין - יוסיף בשבת בשר, וזוהי תוספת שבת. וכן צריך לשנות בנרות ומפה מוצעת ושולחן ערוך, שאם היה רגיל בימי החול להדליק נר אחד - בשבת קודש יוסיף נר שני. בשולחן שבת אם היה מברך על לחם אחד - יברך על שנים, כמו לחם משנה, וכן מפה מוצעת. כי צריך שינוי מימות החול בכל דבר ודבר. ואם זכה ויש לו שלום בית עם כל בני משפחתו כל ימות השבוע - יעשה תוספת שבת בפיוסים ודיבורים באהבה גדולה מאד שירגישו את התוספת, ועל זה נאמר: "פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי" (שיר השירים ה ב), תוספת מילים ופיוסים לאשתו ולמשפחתו. תיקוני הזהר (דף נו א)

עצות מפוררות

חנוכה

מוהרנ"ת ז"ל היה יושב זמן רב מול הנרות של חנוכה, והיה מתבודד הרבה עמו יתברך ופניו היו מולהבים בהתלהבות גדולה.

~ ~ ~

מנהג אנשי שלומינו חסידי ברסלב, אחר הדלקת הנרות, לשיר "מעוז צור" בניגונו של מוהרנ"ת ז"ל, ואחר כך אומרים ושרים בהתעוררות גדולה מזמורי תהלים אלו: מזמור צא - "יושב בסתר", שתיקנו הבעש"ט ז"ע. מזמור ס"ז - "למנצח בנגינות", שסודו הוא צורת המנורה. מזמור ל' - "מזמור שיר חנוכה הבית", שבו מרומז חנוכה בית המקדש. מזמור ל"ג - "רננו צדיקים", שתיקנו האריז"ל שאמר לכוון שם נח"ל בפסוק: נפשינו חכתה ל-ה'. מזמור קי"א וקי"ב - ששם מדבר מהודאה ל-ה' יתברך, ולפזר צדקה לאביונים, שזמנו בחנוכה. מזמור קל"ג - "כשמך הטוב", ששייך לאהרון שהדליק את המנורה. מזמור ק' - "מזמור לתודה", על שם תודה והודאה שהוא סוד חנוכה. מזמור קכ"ד - "לדוד לולי ה'", שציוה רבינו ז"ל לאנ"ש לאומרו בחנוכה. ומסיימים עם מזמור ק"ג - "הללו אל בקדשו", שמדבר מעשרה מיני נגינה.

פרנסה משמים

הבין האיש את חשש אשתו, והבטיח לה שבתוך שנה הוא אהיה עמם בחזרה! שמעה האשה ונחה דעתה. קיבל ברכתה ויצא לדרך. בדרכו, נשא האיש בעיני הבריות, וקיבץ פרוטה לפרוטה, ולאט לאט קיבץ נדוניה מכובדת. עברו עשרה חודשים וזכר את הבטחתו. עשה דרכו חזרה, וצרורות הכסף בידו. בערב שבת קודש, מצא עצמו בעיר הסמוכה לעירו. שאל היכן יוכל להתאכסן בשבת, והפנו אותו לגביר המכניס אורחים בצורה מיוחדת. הלך האיש אצל הגביר, והתקבל אצלו בשמחה. התקרבה השבת ודאג האיש מה יעשה אם צרורות הכסף, פחד הוא להחביאם כדרכו, מפני שמסתובבים בבית המשרתים ואורחים נוספים, ואין הוא יכול לבטוח באיש! פנה האיש לבעל הבית ושאל אם יוכל להפקיד אצלו את כספו, ענה העשיר בשמחה ואמר שישים את הצרורות בכספת שלו. סידר העשיר את ממונו בשלושה צרורות – צרו של כסף, צרו של זהב, וצרו של נחושת, ומסר לידו של מארחו העשיר. השבת נכנסה, והתלווה האיש אל מארחו לבית הכנסת. פני המארח קרנו באור קדושת השבת, ושמח שמחה גדולה, אך חשש האיש שאולי שמחתו נובעת מהשטות שעשה בזה שנתן לו את כספו. וכל השבת המתין בקוצר רוח לצאת השבת כדי שיוכל לדרוש בחזרה את כספו. והנה כשיצאה השבת, ניגש האורח אל מארחו וביקש שישב לו את כספו, ואכן ניגש האורח אל חדרו והוציא מהכספת את שלושת הצרורות והשיב לאורח. כשראה האיש את הצרורות, מיד פיזר את צרו הזהב על השולחן ובדק שלא חסר שום מטבע, לאחר מכן פיזר ובדק את צרו הכסף, וכשסיים ויידא שלא חסר שום מטבע, רצה לספור את צרו מטבעות הנחושת, והנה חש מכה בורוע, היה זה המארח שפנה ברצינות אל אורחו ואמר: בדקת וראית בעיניך שלא גנבתי לך שום מטבע מצרו הזהב ומצרו הכסף, אם כן מדוע תחשוך בי שגנבתי לך ממטבעות הנחושת?! איך מתבייש לפגוע ב??

מספרים על קבוצת חסידים שהתאגדה לנסוע לשבת אל הצדיק ר' מרדכי מטשרנוביל זצ"ל ולשבות בצילו, ודיברו עם עגלון יהודי שיסיעם, שאל העגלון: והיכן אני אשה בשבת? הרגיעו אותו החסידים ואמרו לו שידאגו לו לאכסניה, ויסעד על שולחנם ביחד עם הצדיק. הגיעו לטשרנוביל, והכל היה חדש עבור העגלון – התפילות הנלהבות, שולחן השבת של הרבי, ואוירת הכיסופין של הסעודה השלישית, אבל מיד לאחר ה'הבדלה' זרז את הנוסעים עמו ואמר לחסידים שימהרו להתכונן לנסיעה! אמרו לו: יתאזר בסבלנות! עתה נכנסים אנו אחד אחד לקבל ברכת פרידה ולהתברך מפי הרבי, והוסיפו ואמרו: ראה, אנשים באים ממרחקים כדי להתברך, ואתה כבר כאן, תכנס גם אתה. הדריכו אותו כיצד לכתוב פיתקה, ועמד עמם בתור. לבסוף התברכו כולם, עלו לעגלה ויצאו לדרך. העגלון נהג בסוסים, והחסידים העלו רשמים. אחד התפעל מדברי התורה, אחד גילה מה הדריכו הרבי בשעת הפרידה, ולפתע נשמע קול העגלון מדוכנו: חסידים יקרים! מה שאני קיבלתי, איש מכם לא קיבל! והעגלון החל לספר: כשהתייצבתי לפני הרבי, הצגתי עצמי ואמרתי שאני חסיד, אלא עגלון. חקר הרבי מהו סדר יומי, ואמרתי לו: "ביום בו אין לי נסיעה - הולך אני לבית הכנסת להתפלל במניין, ונשאר לאחר התפילה לומר תהלים ו'מעמדות'. לומד גם פרק משניות, ושב לביתי לארוחת בוקר. אחרי הארוחה, אני הולך לשוק, לראות אם תזדמן לי נסיעה קצרה וארוויה כמה פרוטות, הזדמנה-מה טוב, ואם לא, אז אני הולך לבית הכנסת להתפלל מנחה וערבית, ולאחר מכן נשאר לשיעור תורה, ושב הביתה לאכול ולישון. זה סדר יומי ביום בו אין לי נסיעה. וכשיש נסיעה הכל משתנה - אני קם מבעוד לילה להתרחץ ולהכין צידה לדרך. עם אור הבוקר, מתייצב אצל הנוסע, ואנו יוצאים לדרך. כשאני עוצר להאכיל את הסוסים- אני "חוטף" תפילת שחרית, ותפילת מנחה אני מתפלל תוך כדי נסיעה, ובשובי לעת ערב, אני מתפלל ערבית, אוכל ושוכב לישון..."

עד כאן סיפר לי הרבי, ואז שאל אותי: האם צודק המארח או לא? ועניתי: ודאי שהוא צודק. אמר הרבי: הבט וראה, בכל לילה אתה אומר בקריאת שמע שעל המיטה "בידך אפקיד רוחי", מפקיד אתה את היקר מכל – את חייך ביד בורא עולם. ובבוקר אתה אומר "מודה אני לפניך שהחזרתי בי נשמת", כלומר דינרי הזהב שזאת הנשמה-החוזרת בשלימותם. לאחר מכן אתה סופר את דינרי הכסף שהם האיברים שלך, ועליהם אתה מברך "פוקח עֵינַיִם", "זוקף כפופים" וכו', ואתה מוצא שכל האיברים בריאים ושלמים, ובורא עולם נאמן להחזיר את הזהב והכסף בשלימותם. והנה, כשאתה מגיע לפרנסה שזה "דינרי הנחושת", אינך סומך על ה' יתברך... אתה מתפלל ביחידות ומבטל שיעור תורה ושאר מצוות, בגלל שאתה דואג שלא יחסר לך מדינרי הנחושת, וכי אין זה חוצפה ופגיעה בבורא עולם?! חשב העגלון ומאז הבטיח לרבי שלא להפסיד יותר את התפילות ושיעור התורה.

התפלא הרבי על סדר יומי, ואמר לי: יהודי קם משינתו, ואומר 'מודה אני?! ודאי שאני אומר, עניתי לרבי, אני אומר 'מודה אני' וברכות השחר, אלו דברים שאין צורך להזכיר. שאל הרבי: ויהודי כמוך אומר ברכת ה'מפיל'? בוודאי! עניתי. ובכן שמע ואספר לך סיפור, אמר הרבי. "מעשה בבעל מלאכה, עני מטופל במשפחה גדולה. בדוחק התפרנס מיגיעו, גילגל חובות קטנים, וחי מהיד לפה. הבת הגדולה בגרה והגיעה לגיל שידוך, בא היהודי בשיחה עם אשתו: עוד מעט ידפקו השדכנים על דלתנו, וישאלו כמה הכנו לנדוניה, ואין לנו אף פרוטה. אמרה האשה: רבות חשבתי על כך ולכי כואב, האם באת לזרות מלה על פִּצְעֵי? ענה לה: חס וחלילה, אלא חשבתי על עצה, להקדים תרופה למכה – תני לי רשות ואסתובב בעיירות לצורך 'הכנסת כלה'. אמרה האשה: בשום פנים ואופן! מדוע? תמה האיש. אמרה האשה: לא מספיקים לי צרותי, עוד אהיה עגונה? אתה תסתובב בעולם הגדול, ותשכח שיש לך אשה ומשפחה, ובינתיים תגיעה הבת לפירקה, ואביה נעלם!..."

(דרשה לישראל)

עסק התורה היא סגולה להצלחה
מי שהוא שמח תמיד, על ידי זה הוא מצליח
על ידי אמונת חכמים בא הצלחה

מובא מספר המידות

'אומן תשס"ט'. גם אני, בחור מאיזור המרכז, [אולי כדאי להזכיר - מתנגד מאד...] מצטרף להמוני העם הנוסעים לאומן מדי ראש השנה לקברו של רבי נחמן השוכן במקום. בחור שומר מצוות בהשתדלות סבירה עם שאיפה להתחזק בדרך אמיתית ויציבה. לאחר כל המניעות הנוראות של קניית הכרטיס, ב"ה אני מוצא את עצמי במטוס בדרך לדמות שכולם מדברים עליה, לדמות המלאה מחלוקות ואי הבנות ללא סוף. ב"ה לאחר כל הטלטולים הגענו לציון, הנחנו את התיקים והמזוודות, ואז נזרקה אלי השאלה: "אתה בא למקוה, לפני שניכנס לציון"? ואני חושב לעצמי: "מה מקוה?? אני איסטניסט, אני אף לא נכנס למקוה, אני לא מסוגל.. אבל אם הגעתי עד לפה, ועברתי מה שעברתי, אז בעצם נשאר לי רק מקוה", עניתי לו: "כן, חכה אני רק אוציא את המגבת, ואת השמפו, ואת ה'נעלי בית', ולבנים"... היה מה שהיה, יצאנו והלכנו לציון. לא יאומן, אנשים מכל הסוגים, עומדים וזועקים, אבל זה לא מעניין, אני רציתי להגיע לרבי נחמן. מצאתי לי פינה מצומצמת בקצה הקבר, נדחסתי וישבתי על הרצפה, ופשוט....

ההמשך יובא בגליון הבא בע"ה

- 02-9950000 לשמיעת שיעורי ברסלב בשפות שונות
- 052-3476706 גמ"ח קונטרסים ודיסקים
- 052-3635951 גמ"ח לימוד לעילוי נשמת
- 054-7280433 גמ"ח תפילין
- 052-6713201 מוהל מוסמך ירא שמים
- 02-5810010 שידוכים לשם שמים
- www.shabes.net אתר השבת הישראלי

ניתן להשיג את הספר 'ליקוטי תפילות' בפנייה למערכת

כל הרוצה להצטרף להאדרת התורה לזיכוי הרבים ולהפצת האור של רבינו ע"י הפצת הגליון בכל רחבי הארץ ואף בעולם נשמח לארח כל אחד ואחת במערכת ההפצה אנא פנו אלינו בהקדם האפשרי
תבורכו מפי עליון !

מה המיוחד בספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן'?

חלק ב:

מוהרנ"ת ז"ל מביא בכמה מקומות על כמה תורות [ד, כב ח"ב ועוד], שנאמרו מפי רבינו ז"ל בפני אנשים שהיו צריכים רפואה וישועה, ועל ידי אמירת התורה נושעו. והרי ידוע שאצל רבינו, לא היה אמירת "תורה" כמו אצל אחרים ש"סידרו" את התורה בהקשר לנוכחים, אז איך רבינו שכל התורה שלו היא השגות אלקות [כפי שאמרנו בחלק א] משך בזה ישועות ורפואות? אלא שרבינו הוא צדיק כזה, שבכחו להכניס את השגות האלקות לתוך "צמצומים" שהם דיבורי התורה, ובשעת הצורך יש לו גם את הכח לצמצם את ההשגות בצורה כזו שגם מי שצריך רפואה וישועה- יהיה נושע על ידי אמירת התורה שלו. לכן **חובה עלינו** לעסוק בהם, כדי שאותן השגות נוראות יאירו בעולם ועלינו גם כן.

התורה הקדושה של רבינו, אינה רק העצות הנפלאות הנמצאות בספריו, כי לזה מספיק ספרי קיצורים, שבהם מובאים עיקרי העצות למעשה [כמו ליקוטי עצות שזה קיצור ליקו"מ, והעצות המבוארות], אלא, רבינו רצה שילמדו בדווקא את ספרו **ליקוטי מוהר"ן**, לא בגלל העצות שבהם, אלא התורות ששם הן "השגות אלקות", ולכן רבינו רצה שנלמד היטב את ספרו הקדוש גם בסדר של 'עיון', ללכת עם כל תורה איזה זמן וללמוד אותה היטב, ולהתפלל עליה - שנשתדל לקיים בה מה שנוגע אלינו למעשה. וגם בסדר של 'בקיאות', לימוד הספר כסדר מתחילה ועד הסוף, וחוזר חלילה, אפילו אם אין בכל תורה דברים שהם 'לעבודה ולמעשה'. כיון שבלימוד הספר **ליקוטי מוהר"ן** זה מקשר את האדם להקדוש ברוך הוא - השגות אלקות!

בע"ה בגליון הבא נביא את חלק ג לתשובה זו

שאלות למדור זה יש לשלוח לכתובת המערכת או לדוא"ל

הקדשות לע"נ, הצלחה, רפואה וכדומה,

ניתן לשלוח למערכת, וכן חסויות,

ברכות ואיחולים, הצעות ותגובות

תתקבלנה בברכה !